

Marius
Ianus,

Poemele
de la „Lumina”

Sacofina

Două grupaje din poemele acestui volum, câte unul din fiecare ciclu, au apărut în Ziarul „Lumina”, în Mai 2017, respectiv August 2022.

Ultimul ciclu de poezii a apărut într-un volumaș independent, purtând titlul ciclului, care a fost retras de pe piață în urma eșecului căsătoriei la care a dus și poate fi considerat volum samizdat.

Marius IANUȘ (Drăjan Marius-Christian)

s-a născut la 24 decembrie 1975, în Brașov. A publicat:

POEZIE

Volume renegate (corectate în „Integrala Ianuș: Poezia”):

- „Manifest Anarhist și alte fracturi”, Vinea, 2000
(volumul de debut)
- „Ursul din Containăr – un film cu mine”, Vinea, 2002
- „Hârtie Igienică precedată de Primele Poezii”, Vinea, 2004
- „Dansează Ianuș”, Antologie, Vinea, 2006
- „Ștrumfii afară din fabrică!”, Cartea Românească, 2007

Volum parțial renegat (corectat în „Integrala Ianuș: Poezia”):

- „Refuz Fularul Alb”, Tracus Arte, 2011

Volume acceptate:

- „Vino, Măicuță! Flori duhovnicești pentru Măicuța Domnului”, Garofina, 2013
- „Flori de Foc, de Gând și de Lumină”, Garofina, 2014
- „Acatistul Căii Părintelui Arsenie Boca”, Garofina, 2014
- „Jos Masca, Marius Ianuș!”, Antologie Selectivă, Garofina, 2015
- „Integrala Ianuș: Poezia”, Antologie, Garofina, 2016
- „Sonata lui Madoff și alte poeme incorecte politic”, Garofina, 2021
- „Acatistul Florilor de Lumină”, Garofina, 2023

PROZĂ

Volum parțial renegat:

- „O noapte și o dimineață”, Garofina, 2011

Volume acceptate:

- „Gânduri de pe Drumul Crucii mele”, Garofina, 2014
- „O sută de zile la Athos”, Garofina, 2017

Autorul protestează împotriva tuturor formelor de îndosariere electronică a produselor, lucrurilor, banilor și ființelor vii. Acestea pot duce la o dictatură inimaginabilă. Citiți Capitolul 13 al Apocalipsei.

ISBN : 978-973-23-1888-91

Marius Ianuș

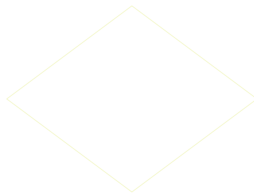
POEMELE
DE LA
„LUMINA”

*Se dedică Danielei Șontică, poetă și jurnalistă, cea care
mi-a deschis porțile cotidianului Patriarhiei Române.*

Garofina
2023

„Nu e păcat
Ca să se lepede
Clipa cea repede
Ce ni s-a dat ?”

Mihai Eminescu

1. CARTEA CÂNTECELOR, A SCRISORILOR ȘI A AMINTIRILOR

Artă Poetică

Cea mai înaltă
formă de har :
simplitatea
cântecului popular.

Cea mai firească
formă de iubire :
Să fii cu neamul
care plânge-n tine.

Ultimul poet român

Mă simt ca ultimul poet român –
o specie pe cale de uitare,
un mastodont cucernic și bătrân,
halucinând de rimă și candoare.

Vă cer iertare că scriu românește
și că-mi iubesc poporul meu răpus.
Iertați-mi inima care bodogănește
că mai avem și noi ceva de spus.

Iertați-mă că inima mea bate
pe cântecul ce vine din strămoși
și că nu-mi trebe altă libertate
și că nu scriu pentru simandicoși.

Voi scrieți „globalist”, pe romglezește,
și-ați vrea să-l engleziți pe cititor.
Vă plângeți că românul nu citește...
Romănu-i ortodox, nu vânzător!

Eu scriu ca ultimul poet român,
cu eleganță chiar și-n disperare.
Eu scriu cu disperare, dar umil
când văd cum România noastră moare...

Mă simt ca ultimul poet român,
un inorog dintr-o poveste veche,
un făt-frumos dintr-un poem bătrân,
un exemplar ce nu are pereche.

Sunt ultimul poet al țării mele,
sunt ultimul mesaj venit, feeric,
din cerul cu sticliri prelungi de stele.
Sunt ultima scânteie-n întuneric.

*(Pentru refren
versurile ultimei
strofe
se pot așeza în
ordinea 4-2-3-1.)*

Cântec pentru Împărat

În atâția ani de viață
n-am știut că ești aici
cu o targă de speranță,
așteptând să mă ridici.

Eu mergeam pe drumul sorții
plin de ură și venin
și simțeam cum umbra morții
îmi preschimbă viața-n chin.

Eu Te caut și acuma
cum Te-am căutat atunci
când zdrobindu-mi nebunia
ai știut cum să m-apuci.

Acum viața mi se pare
ispășire de păcat
și-aștept moartea, ca pe-o floare,
să mă ducă la-Mpărat.

Și mergând pe drumul sorții
îmi țin capul mai plecat,
nu de frica umbrei morții,
ci să nu fiu judecat.

Eu Te caut și acuma
cum Te-am căutat atunci
când zdrobindu-mi nebunia
ai știut cum să m-apuci.

Și Te caut în neștire
și se umple duhul meu,
că în lumea de-amăgire
Tu ești Unul Dumnezeu !

Balada Părintelui Gherasim de la Colciu

Într-un colț uitat dintr-un vechi regat de poveste
stă acest bătrân noduros la mâini și la dește.

Are părul alb ca un nins copac într-o iarnă.
Barba-i pleacă șui, zici că nu-i a lui și-o s-o piardă.

Stă închis în el, în loc puțintel, și se roagă
să-i dea Dumnezeu să scape de rău și de șagă.

Să fie iertat de orice păcat și-orice snoavă,
ca să stea și el, măcar puțintel, ca un avă.

Haina lui e terci, mâinile-i sunt reci și timide...
Și e foarte mic, strâns ca un nimic prin firide.

A trecut un ceas de când stă tăinaș și suspină.
Va mai sta vreo trei, adunând polei pe retină.

Și din când în când, ca un om de rând, se închină
și oftează mult să pună-nceput de lumină.

În chilia lui, într-un fel de cui de rugină
stă icoana Ei, Una-ntre femei, Cea Regină.

Altceva nimic, pe masă un pic de faină
și două căni vechi cu-n rest de curechi și-o măslină.

Nu e pat în ea și nico saltea să-l îmbie.
Doar un scăunel. Moțăie în el, în bărbie.

Și se-acuză des că e prea sumes leneviei
și că dintre frați el nu dă talanți Bucuriei.

Când suspină-ncet că nu e ascet cu trezie,
îngerii din cer mătură la el în chilie.

Într-un colț uitat dintr-un vechi regat de poveste
stă acest bătrân noduros la mâini și la dește.

Cântec de trecere

Mă las să curg încet în voia serii
care mă duce-ntrânsa către noapte.
Mă las purtat de apele tăcerii
care mă duce-ntrânsa către moarte.

Sunt ca o galerie părăsită,
plină de artă veche și murdară,
în care se păstrează-ntr-o firidă,
într-un ecou, un vers de-odinioară.

Mă bucur dacă Domnul mă alină
cu mila sa ne'nchipuit de dulce.
În inima mea Dumnezeu suspină
târând în urma Sa a lumii cruce.

Mă duc, îmbătrânind ca o poveste,
mă duc spre văi adânci, îndepărtate,
mă duce vântul cu-ale lui miresme.
Cu fiecare pas mă-ndrept spre moarte.

Mă las să curg încet în vântul serii
care mă duce-ntrânsul către noapte.
Mă las purtat de apele tăcerii
care mă duce-ntrânsa către moarte.

Da, am văzut așa, în inima mea, un vifor de nea.
Da, pătură de nea învârtind în ea toată viața mea.

Pelerinii

Când trec, în faptul nopții, pelerinii,
cu bărbile ca niște nori de vată,
îmi umple inima izul iubirii
și mă ridic în mine ca-ntr-o poartă.

Ei merg prin bezna nopții către Tine,
înfruntă viața către altă viață,
ei merg șovăitor pe serpentine
sperând s-ajungă dis-de-dimineată.

Ei merg cu pumnii încleștând metanii,
se duc într-o tăcere ireală...
În urma lor șonticăie jelanii
și se închină umbrele de smoală.

Și văd în chinul lor căderea noastră,
văd în amarul lor păcatul meu,
văd cum îmi poartă crucea pe la poartă
și pentru toate am greșit doar eu...

Și cad și eu în rugăciune-n mine,
mă duc cu ei spre zările de vată,
arunc la coș minciuni și trambuline
și mă îndrept spre lumea Ta curată.

Când trec pe cerul nopții pelerinii,
cu bărbile ca niște nori de vată,
îmi las nevoile și mărăcinii
și mă îndrept și eu spre tine, Tată.

Inima mea Te vrea în ea.
Dă-i viața Ta, că să poată iar zbura.

Inima mea Te vrea în ea,
să simtă-n ea curăția Ta de nea.

Adu-ți aminte...

În trenul vieții, fugind pe șine pe-această stea,
când porți prin lume, printre iluzii, dorința ta,
când ți se pare că toți din juru-ți au murit,
adu-ți aminte că viața noastră n-are sfârșit!

Când o să muști amarul cojii unei trădări,
când o să vrei să îți pierzi urma în patru zări,
lovit de boală, lovit de oameni sau răstignit,
adu-ți aminte că viața noastră n-are sfârșit!

Când o să lupți cu fiara lumii întru Cuvânt,
când o să-ți ceară să te dezici de tot ce-i sfânt,
când ți-o fi frică să spui ce crezi, de vreun partid,
adu-ți aminte că viața noastră n-are sfârșit!

De noi depinde să găsim drumul spre Dumnezeu,
să ne aducem misiunea vieții spre apogeu.
În trenul nopții care se-ndreaptă spre infinit
adu-ți aminte că viața noastră n-are sfârșit!

În trenul vieții, fugind de sine pe-această stea,
când porți prin lume, printre iluzii, dorința ta,
când o să-ți pară că toți din juru-ți au murit,
adu-ți aminte că viața noastră n-are sfârșit!

Suflet Ortodox

Chiar aici, în viața noastră,
printre umbre și-amăgiri,
e și Slava cea cerească
și iubirea din iubiri.

Suntem floare de cuvânt
venită din tainic gând
scris pe al morții mormânt.

Vino, Doamne, între lucruri,
să ne dai, din tot ce ai,
bucuria unor fluturi
și lumina Ta din Rai.

Suntem oameni de pământ,
dar ne-a dat Hristosul Sfânt
viață veșnică și cânt.

În Lumina Feței Tale
șchiopătăm spre Paradis,
am găsit în noi o cale,
că ne-ai scris în minte-un vis.

Suntem fii născuți din Cer
foi de acatistier,
încercate-n văi de ger.

Vino, Doamne-n viața noastră
să ne dai, din tot ce ai,
România Ta cerească,
cu lumina ei de Rai.

Suntem floare de cuvânt
venită din tainic gând
scris pe al morții mormânt.

Suntem fiii suferinței
de pe crucea Lui Hristos,
mărturiile Credinței
din pământul cel de jos.

Suntem lut salvat prin Har,
inimi de mărgăritar,
dobândite doar prin dar.

Ne susține o minune,
ne adulmecă o fiară,
suntem foi de rugăciune,
diminețile din seară.

Suntem suflet ortodox,
fluture ieșit din cocs,
inima neamului nost.

Scrisoare către România

Să mă ierți că îți scriu, draga mea Românie,
în acest ceas stricat, când speranțele mor...
M-ai crescut strâns la piept, agățat de-a ta iie,
învățat de povești, legănat de folclor...

Adormeam înfășat de o doină-ntristată,
alergam șuierând chiuieli de haiduc...
Azi te scot pentru tot ce mi-ai spus vinovată
și întreaga-ți cultură vor s-o ardă pe rug!...

Azi, când toate se duc, scăpărând, să se-nchine
unui duh sionist, ipocrit și poltron,
ce-a rămas pentru noi, pentru mine și tine,
dragă mea Românie, în acest tomberon?...

Ce-a rămas pentru noi într-o lume dementă
dirijată de diavol către punctul final?
Doar Hristos ne mai rupe de această tangentă...
Doar Hristos ne mai scapă de controlul total...

Dar și noi avem lege să luptăm pân' la moarte,
să luptăm pentru Viața promisă din Cer.
Guvernanții ne vând, diavolul ne desparte
și ne-oferă, la schimb, plandemie și ser...

Să îngădui să-ți scriu, draga mea Românie,
în acest ceas stricat, când speranțele pier...
Fă să fie cu noi, în această beție,
în acest genocid, sfinții tăi cei din Cer.

Scrisoare către Generația Identitară

Vă scriu acum această scrisoare peste timp
căci vine vremea neagră când arborii se frâng...
Căci vine vremea aspră când arborii se pleacă
sub vânturi sioniste, cu spini de promoroacă...

Atunci când voi veți cere să fiți din nou români
noi vom zăcea în temniți sau între alți „nebuni”?
Vom fi pământ de oale? Vom fi scrum și cenușă?
Ecouri de pian? Vânt răbufnind în ușă?

Oricât va fi de tristă atunci speranța voastră,
vom fi cu voi de-a pururi în bătălia noastră.
Vom lumina atuncea noptatecul mister
cum stelele căzute mai luminează-n cer.

Vom picura în inimi ai noștri stropi bătrâni
cum se strecoară, tainic, fântânile-n fântâni.
Atunci când nebunia se va-nălța spre astre
veți răsări-n necazul înstrăinării noastre.

Veți ști că România a fost distrusă și
veți regăsi salvarea în inimi de copii.
Să țineți asta-n minte, în loc ascuns, discret :
În bătălia noastră avem un Cod Secret !

**Să țineți minte-un nume, sub pază și sechestru –
întreaga Românie se-ascunde-n Eminescu.
Să nu-i lăsați să-l scoată din niciun manual !
Să nu-l citeze numai cu versuri din spital !**

**Păziți, cu toată ființa, Biserica și țara,
pân-auziți, din Ceruri, că s-a făcut Strigarea !
Păziți, cu toată forța, ce-i bun și românesc
și așteptați chemarea Tatălui Ceresc !**

Scrisoare către Imperiul Sionist

De ce mi-ați pus în buletin
un „cod numeric personal”?
N-am nume, ani, părinți, suspin
și m-am născut într-un borcan?!

Vă rog să ștergeți imediat,
din toate bazele de date,
acest număr neacceptat,
ca atentat la demnitate !

M-am născut liber pe pământ !
Nu-i între noi niciun contract !
De ce să-mi puneți cip, implant
și-n buletin un cod de drac ?!

Și ce-i cu-aceste vaccinări
scornite-n miniștile bolnave
a celor care-au fabricat
și molimele lor jilave ?!

Dar cu aceste coduri QR,
și cu 5G, cu sateliți ?
De ce nu spuneți, verde-n față,
ce închisoare pregătiți ?!

**De ce le puneti câte una
ca piesele de domino,
pe-ascuns, să nu-nțeleagă nimeni
ce se citește-n indigo ?!**

**Îi pregătiți lui antihrist
curte mondială de netrebnci ?!
Aveți nevoie de roboți
și ne-ați găsit pe noi mai ieftini ?!**

**Și-o să ne faceți un robot
care să ceară închinarea
și să vestească peste tot
că antihristul e salvarea ?**

**Vreți o biserică de stand
care să cânte „resetarea”?
Avem nevoie de implant
cu cip, ca să ne ia mirarea ?**

**De ce mi-ați pus în buletin
un „cod numeric personal” ?
N-am nume, ani, părinți, suspin
și m-am născut într-un borcan ?!**

**Vă rog să ștergeți imediat,
din toate bazele de date,
acest număr neacceptat,
ca atentat la demnitate !**

A doua scrisoare cătrec Imperiul Sionist

Știam că vremea asta va veni,
știam că miza este vaccinarea
și că ați omorât mai mulți copii
în Africa și-n India și-n China!

Și oamenii mor azi ca „din senin”
fără să zacă-n paturi de spitale,
iar acest fapt sinistru și hain
„nu e legat deloc de vaccinare”...

Știam că plandemia e, de fapt,
modalitatea voastră nefirească
de a ne pune-n trup ceva spurcat
ca detectorii să ne recunoască.

Și când veți pune totul pe 5G
oxidul de grafen o să servească
ca să-i robotizați pe-aceia ce
s-au prins în cursa voastră diavolească.

Și știm că din sistemul cu QR
treceți direct la implantări de CIP-uri.
Știm că ne pregătiți un fel de țar
universal, maestru în tertipuri...

Și știm că va veni și clipa-n care
o să se creadă zeu pe-acest pământ.
Știm că voi ziceți că n-avem scăpare
și că o să cădem din Legământ.

Și știm că-n spatele a tot ce mișcă
în corporații pe acest pământ
e doar o mică șleahtă sionistă
Vangard și Blackrock – și cam ăștia sunt...

Și totu-i regizat de zeci de ani,
în sataniste revărsări de sânge...
Și noi vă suntem cei mai mari dușmani.
Dar noi mai știm și cine va învinge!

Camarazi, azi sunt trist

*În memoria Căpitanului
În memoria lui Răzvan Codrescu*

Camarazi, azi sunt trist
că ne-ntoarcem din vis
și ne moare în suflet speranța.

Au căzut dintre noi
toți cei buni, cei eroi,
iar noi ne exersăm toleranța.

Acești morți au luptat
pentr-un crez viu, curat,
nu să vadă în noi ignoranța!

Doamne, vino în toți,
și în vii, și în morți,
și ne-ndreaptă cu Ființa Ta ființa.

Să-nălțăm un popor
brav și biruitor
ca un soare ce-și dă dimineța.

Să-nălțăm în Carpați
catedrală de frați.
Ca o jertfă să ne trăim viața.

S-aducem între vii
milioane de fii,
să se-ndrepte spre bine balanța.

Dar sunt toate un vis
neamu' nostru-i proscris
să își piardă lumina și fața.

Camarazi, azi sunt trist
că ne moare un vis,
că ne moare în suflet speranța.

13 Septembrie 2021

Treziți-vă !

Treziți-vă din somn,
treziți-vă din vis,
legionari !

Din morminte și-amintiri,
plini de lacrimi și suspin,
veniți iar !

Ridicați-vă din somn,
ridicați-vă din vis,
legionari !

Că o țară din povești
vă așteaptă-n cupa ei
ca pe-un dar !

Ridicați-vă din somn,
ridicați-vă din vis,
legionari !

Ceasul nostru a venit,
ceas de taină și avânt,
să fim tari !

Treziți-vă din somn,
treziți-vă din vis,
legionari !

Să ne facem jertfă iar,
pentru vechiul ideal,
țării dragi !

Recviem pentru Crocodilul Ghena

În siberii lungi de gheață și tăceri
Crocodilul Ghena a pornit,
deportat din U.E. și din alte țări
că era prea verde și smerit.

Pe Hristos l-au scos întâi, apoi pe toți
care aprindeau lumini în om...
Au lăsat doar draci, nebuni și oameni morți
să ne scrie iadul în genom...

Dac-am vrea să știm pe unde să scăpăm
nu găsim în lume niciun sfânt,
că omoară tot ce era bun în noi
și scot adevărul din cuvânt.

Vor să schimbe tot ce vine din străbuni,
să ucidă tot ce e firesc,
ca să facă-un mare spital de nebuni
din întregul astru pământesc!

Și morala-i că ne vine tot mai greu
să scăpăm căderii în păcat,
că speranța-și stinge lacrima de seu
și ne strigă: „Iată, am plecat !”

În siberii lungi de gheață și tăceri
Crocodilul Ghena a murit,
expulzat din Facebook, interzis pe stări
și gonit de-un Superman vopsit...

Inimă, inimă, spune tu unde e
cel ce ne încânta când eram copii?
Inimă, inimă, nu-l mai vezi, nu-l mai ceri...
Au pornit către ieri stinse bucurii...

Să ne vedem în Rai!

„Să ne vedem în Rai!”, ne strigă, cu avânt,
bătrânul cerșetor, din barba lui de sfânt.

„Acolo vă voi lua la toți, din banii mei,
plăcinte, la băieți, și rochii, la femei.”

„Acolo vă voi da, din tot ce strâng acum,
o tonă de cafea și miere, și magiun.”

„Să ne vedem în Rai!”, ne spune, când plecăm,
un cerșetor bătrân, pe care-l salutăm.

„Vă dau acolo tot ce vreți și ce nu vreți –
și case, și mașini, și chiar și pufuleți!”

„Acolo veți purta la butonieră flori
cu un parfum etern, de lucruri ce nu mor.”

„Să ne vedem în Rai!”, dar astăzi n-a venit.
Trotuarul lui stă gol și pare părăsit...

Mai trece-o zi încet, îl căutăm din ochi
și-n locul lui sunt azi cuvinte de deochi.

Să schimbăm moartea-n joc, iar clipele în cai...
să strige în galop: „Să ne vedem în Rai!”

„Să ne vedem în Rai!”, ne spune un ecou,
tot ce-a rămas lumesc din al nostru erou.

S-a dus să ne gătească budincă și magiun
în Lumea cea Cerească ne-așteaptă c-un Crăciun.

„Să ne vedem în Rai!”, să ne vedem curând,
plecat-a el întâi – un cântec dus de vânt.

Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?

Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?
Îți plângi nefericirea printre rânduri?
Îți scoți tăcerea tristă la mezat?
Te frisoniaz-un cântec sacadat?

Eu mă topesc în seară,
dezamăgit de toate,
tristețea mă-nfășoară
într-un parfum de moarte...

Și văd peste tot, apăsător,
zâmbetul care m-a trădat...
Acel zâmbet de străluciri și mărgelile
care a rupt filmul vieții mele.

Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?
Îți sorbi nefericirea de prin linguri?
Privești cum vine noaptea în viața ta, încet?
Te freacă copiii uciși în Nazaret?

Eu trec ca o făptură
stricată, ca un vis,
și-ncerc să scap de ură,
de moarte și abis...

Și văd peste tot, apăsător,
zâmbetul care m-a trădat...

**Zâmbetul de străluciri și mărgele
care a întrerupt filmul vieții mele.**

**Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?
Îți storci nefericirea peste riduri?**

**Te mai gândești la mine, soldatul tău stingher?
Îți mai aduci aminte cum ochii mei te cer?**

**Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?
Îți pregătești un soț din patru scânduri?**

Și cum ar fi ?

Și cum ar fi să te întorci acum,
când ziua vieții se-adumbrește-a noapte ?
Când anii tăi s-au prefăcut în scrum,
când anii mei s-au prefăcut în șoapte ?

Eu te-aș privi acum c-un fel de teamă,
cu sentimentul c-o să pleci curând,
că-n fiecare suflet e o dramă
și-n fiecare viață-i un mormânt...

Eu te-aș privi acum c-un fel de milă,
că te-ai lăsat târâtă tot mai jos...
Și m-aș gândi că am și eu o vină
că nu te-am îndreptat către Hristos.

Dar cum ar fi să te întorci acum,
când ziua vieții se-adumbrește-a noapte ?
Când anii tăi s-au prefăcut în scrum,
când anii mei s-au prefăcut în șoapte ?

Eu te-aș primi ca pe un fel de rană
pe care-aș obloji-o prin cuvânt...
În fiecare suflet e o dramă.
În fiecare viață-i un mormânt.

Amintire estompată

Amintirea mea e curată –
erau un băiat și o fată
care se sărutau pe o bancă.

Lumea din jur încetase să existe –
personaje vesele sau triste
se estompaseră în stampe filateliste.

Era și un cântec oarecare
care răsuna din niște difuzoare
și vorbea de o dragoste mare.

Poate el eram eu.
Poate ea erai tu.
Poate dragostea lor aducea cântecul...

Poate dragostea lor nu era
întru totul plăcută Lui Dumnezeu...
Poate el se complăcea
într-un stadiu de crustaceu...
Poate ea visa să umble pe stradă
în neglijeu...

Amintirea mea e curată –
pentru că erau UN BĂIAT și O FATĂ...
Dar nu e o amintire nevinovată.

Sărutul lor nu era tocmai plăcut lui Dumnezeu,
pentru că era un sărut idolatru și ateu...
Pentru că dragostea lor era doar... un eseu.

Iar cântecul vorbea despre iubire și noapte...
Dar nimic despre căsnicie, nimic despre moarte...
Era doar despre lucruri deșarte.

Poate el eram eu.
Poate ea erai tu.
Poate dragostea lor
aducea cântecul...

Îmi pare rău că dragostea noastră
n-a știut să găsească o muzică îngerească.
Îmi pare rău că nu ne-am căsătorit
cu o inimă castă...

Aminterea e tot mai îndepărtată –
erau un băiat și o fată
care se mozoleau pe o bancă.

Poate el eram eu.
Poate ea erai tu.
Poate dragostea lor
aducea plânsetul...

Am nevoie de tine

Pentru că iarna va veni și totul va îngheța,
pentru că noaptea e aici,
fără să putem spune ceva,
pentru că totul se va duce, se va îndepărta...
am nevoie de tine, de inima ta.

Am nevoie de tine,
pentru că e trist să mergi singur pe drum.
Am nevoie de tine,
pentru că am atâtea să îți spun...
Am nevoie de tine,
pentru că totul se va duce, se va îndepărta...
Am nevoie de tine, de inima ta...

Am nevoie de tine, îți spun,
pentru că îmbătrânesc.
Am nevoie de tine,
pentru că tu mă poți învăța să iubesc.
Am nevoie de tine,
pentru că trecutul nu se poate schimba...
Am nevoie de tine, de inima ta...

Ascultă-mă, am nevoie de tine, nu mă alunga...
Ascultă-mă, am nevoie de tine, nu mă lăsa...
Ascultă-mă, am nevoie de tine, nu te înstrăina...
Am nevoie de tine, de inima ta.

Umbră unui surâs

Când m-a atins trecutul cu zâmbetul tău blând
stam sprijinit în strană și mi-a venit să plâng.
M-a năpădit tristețea privindu-te cum treci,
că tot ce-am vrut în viață s-a spulberat pe veci...

M-au năpădit tristețea și anii care trec
și mi-a murit un zâmbet ce flutura zevzec.
Lovit de neputință, am vrut să mă revolt,
Dar Domnul e Dreptatea, așa că merit tot.

Îmi merit existența mea tristă, fără rost,
în care nu-s în stare să-mbătrânesc frumos.
Îmi merit existența mea tristă și precară
în care dimineața are parfum de seară.

Și merit bătrânețea cu zama ei amară
și merit să pierd tot ce-am vrut odinioară...
Și-aș merita și moartea, și cancerul de os –
că nu am fost în stare să-ajung până la Hristos.

Cântecul unui frate întors de la Athos

Mă iertați că mă întorc acasă,
mă iertați că mă târăsc pe drum...
M-au învins balaurii de ceață,
m-au învins dihanii mari de fum...

Mă iertați că port în mine, tristă,
țara mea cu munți și cu câmpii,
țara mea țesută pe batista
unor mari tristeți și bucurii.

Mă iertați că mă întorc acasă,
mă iertați că zac, învins, în drum,
mă iertați că zac în fața voastră
numărând sicriele de scrum.

Mă iertați că norii mă apasă,
îmi iertați și viața fără rost,
mă iertați că mă întorc acasă
șovăind pe drumul spre Hristos...

Colind interior

Pe altare vii, din inimi de copii,
se aude clar Muzica Tăcerii.

Pe altare vii, din inimi străvezii,
cântă încontinuu Clipa Întrupării.

Când Domnul Hristos a venit pe jos
s-aducă Lumină chiar la vremea serii.
Tot din soare scos, blând și luminos,
El ne-a spus secretul clipelor durerii.

Rupt până la os și de lacrimi stors,
ne-a chemat să-nvingem patima negării,
să ne facem rost, prin amar și post,
de bilete pentru Gara Învierii.

Pe altare vii, din inimi de copii,
se aude clar Muzica Tăcerii.

Pe altare vii, din inimi străvezii,
cântă încontinuu Clipa Întrupării.

Cântec de inimă pustie

Mi-e inima rănită și mintea mea e goală
și îmi târăsc prin lume dorința ca pe-o boală.
Îmbătrânesc întruna, îmbătrânesc cumplit,
mă pribegesc spre Domnul, bătrân și scorjit.

Mă canonesc spre Domnul pe scara de durere,
tărăgănând în urmă o dâră de părere...
Mă canonesc spre Domnul și mă desfac încet,
mi se sfărâmă dinții și inima din piept.

Șonticăind prin viață, izbit din multe părți,
zvârlind și eu, la rându-mi, cu barda în sticleți,
intrând în jocul sumbru al cărnii ce tresaltă
m-am oglindit în moarte ca într-o neagră baltă.

Mi-e inima pustie și mintea mea e goală
și-mi stăruie în suflet o piatră funerară.
Mi-aș fi dorit în somnul cel dulce să mă sting
și să nu gust păcatul, ci moartea s-o ating.

Mi-am căutat pereche-n terestra nebunie
și-am cunoscut femeia, dar n-am găsit soție.
Am învățat și asta cu tragica mea ființă –
iubirea omenească e pură suferință.

Înainte prin viață cu un nebun înseamnă,
prea trist pentru surâsul reginelor de lemn.
Înainte prin viață prea singur, prea stângace
și prea pândit din colțuri de colți de guri rapace.

Am obosit să caut, am obosit să sper,
privirea mea se-ndreaptă întruna către cer...
M-apasă neputința în orice dimineață
când mă rup din uitare și mă întorc la viață...

Mă oglindesc în lume fără speranță, trist,
iar lumea mă refuză, ca pe-un sărman artist.
Mi-e inima pustie și mintea mea e goală
și îmi târăsc prin viață dorința ca pe-o boală.

Cântec târziu

Ne-mpiedicăm în gânduri în loc să Te vedem...,
Stăpâne al Luminii, născut în Bethleem...

Născut în fiecare, înscris în orice suflet,
dar alungat de gânduri ce nu Te văd cum suferi...

Ne-mpiedicăm în vise, ne-mpiedicăm în noi
și alergăm prin lume nemernici și strigoi,

cătând o fericire cu aripi de tristețe,
cătând o nebunie cu zeci de mii de fețe...

Suntem supușii lumii acestei trecătoare
și ne târâm privirea prin pietre, nu spre soare...

Suntem supușii cărnii ce toată ziua cere
plăcere și căldură din lumea care pierе.

Ne-mpiedicăm în gânduri în loc să Te urmăm...,
Și te lăsăm să suferi... Și ne îndepărtăm...

Ploaia, câteodată...

Plouă cu stropi de mărgea,
plouă și-n inima mea,
plânge că nu știu în ea
îngenunchea.

Plouă așa cum numai toamna știe,
plouă cu noapte și cu nostalgie,
plouă cu dor de ducă în pustie,
cu neputință și melancolie.

Plouă cu glasul unei despărțiri,
plouă cu ochii care vor să plece,
plouă cu chipul stinsei fericiri,
cu o fervoare și-o tristețe rece.

Plouă că Domnul ne-a lăsat pe noi
să dăm măsura neputinței noastre.
Plouă că nu mai sunt în noi eroi,
plouă cu lașitate și dezastre.

Plouă că lumea-i bălăcită-n sine
și se fălește ca o zgrițuroaie.
Plouă că între noi nu e iubire,
iar omul vrea să fie cât mai mare.

Plouă pe drumul către Dumnezeu
și-i rătăcire și tristețe roasă.
Plouă că trebuie să treci prin rău
ca să ajungi în Valea cea Frumoasă.

Cântec de iarnă bolnavă

În iarna aceasta bolnavă,
cu ger, „resetări” și minciuni,
când ți livrează otravă
și dinți, când le spui rugăciuni...

În iarna aceasta cu stele
ciudate, părând sateliți,
o mână de oameni, la sate,
se strâng și mai cântă colinzi.

Și ninge cu fulgi mari la Putna,
și ning fulgi de vată-n Ardeal,
și-n toate tăcerile noastre
plutește un alb de spital.

E iarnă... O iarnă bolnavă...
Îngheață cuvintele-n gând.
Dar nicio sirenă pe stradă.
Dar niciun spital fremătând...

Iernează c-o tentă bizară,
c-un ger sulfuros și acid...
Și c-o medicină precară
ce face din gripe – covid...

Iernează pe câmp și pe sate.
În orașe magazinele-nchid.
Se minte în ziarele toate
și televiziunile mint...

E iarnă, iar gerul trădării
ne-nvăluie viața în frig...
E iarna dinaintea durerii,
e iarna când îngerii plâng.

Regrete

Regretele au înflorit în mine
ca niște flori de sânge pe coline...

Regret că n-am știut să te conving.
Regret că anii mei s-au dus, plângând...

Regret că nu apare azi în mine
acel călugăr plin de fapte bune.

Regret că mor continuu și firesc.
Regret că anii mei îmbătrânesc.

Regret că nu-s o pasăre măiastră
care-ntr-un colț de stâncă să trăiască.

Regret că nu-s un vultur alegoric
care să rupă lanțul vânătorii.

Regret că n-am o pușcă militară
și n-o descarc în fiecare seară.

Iubire vișinie

Noi câștigăm o dată – acum, în fața voastră,
noi nu ne-am făcut planul pe-un timp nelimitat,
noi vom forța atacul acum, în clipa asta,
ca să fim noi echipa care-a impresionat !

Și nu contează scorul, ci să luptăm cu foc.
Nu ne temem să pierdem, că este doar un joc!
Se clatină Giuleștiul, c-așa e la Rapid –
o bară-i mai frumoasă decât un gol urât!

O să jucăm din suflet, așa cum jucăm noi,
să cânte galeria frenetică, vibrantă...
Ne interzicem astăzi și pasa înapoi
și să reținem mingea vreo clipă lângă poartă!

Născuți în douăștrei, în secolul Unirii,
în galeria noastră nu-s membri de partid.
Noi n-am slujit minciuna, ci ne-am predat iubirii
și numai pe teren ne-am construit un mit.

Ne-au dus în *B* tiranii și în *D* sărăcia,
dar n-am cedat o clipă, n-am renunțat la dor.
Și am jucat doar fotbal frumos în România
și am luptat întruna – chiar contra tuturor!

Rapidu-i o iubită dintr-o poveste veche,
cu dragoste, speranță, fidelitate și
ne apărăm continuu iubirea nepereche
și vom lupta întruna de partea inimii!

Și nu contează scorul, ci să luptăm cu foc.
Nu ne temem să pierdem, că este doar un joc!
Se clatină Giuleștiul, c-așa e la Rapid –
o bară-i mai frumoasă decât un gol urât!

NOTA AUTORULUI:

Compunând poezia asta, m-am întrebat ce face, de fapt, echipa Rapid atât de diferită de majoritatea echipelor de fotbal. Toți suporterii din lumea asta ar vrea ca echipele lor să atace continuu, dar nu au mijloacele necesare să le impună jucătorilor asta. Galeria Rapidului le are. Rapidul e obligat să atace. Poate într-un joc internațional cu o echipă cu nume, poate într-o luptă înverșunată cu o contracandidată la titlu, care e „pe val”, să-i fie îngăduit, în anumite momente ale jocului, să se apere. Nu e ceva ce ține de indicațiile antrenorului. Oricare ar fi acestea, jucătorii sunt condamnați să atace. Altfel, s-ar face de rușine față de galerie. (Mă deranjează că se mai scapă și înjurături. Rapidul ar fi și mai mare dacă Giuleștiul și-ar interzice „vorbele de duh”.) Cred că măreția Rapidului stă în această obligație a luptei și într-un cod absolut al onoarei.

Pasărea Noptii

*Domnului profesor Eugen Simion,
în semn de prețuire.
Domnului profesor Nicolae Manolescu,
ca o sfidare.*

Ce iudă rea, ce pasăre amară
în noaptea minții mele s-a-ncuibat!...
Ce iudă rea, ce liniște precară
pe marea ființei mele s-a lăsat!...

Știu – este suferință din păcat
și-mi merit tot, chiar tot ce mă doboară!
Dar cupa suferinței s-a făcut
cum corcodușa verde de amară!

Știu că îmi merit tot ce mi s-a dat.
Știu că mă doare ca să îmi răsară
din ghemul inimii un alt bărbat,
din ființa-toamnă – o ființă-primăvară...

Dar asta nu mă-mpiedică să gem,
lovit ca de blestemul unei mame...
Păcatul mă apasă ca un semn
satanic pus pe-a inimii-mi năframă...

Ce iudă rea, ce pasăre amară
mă strigă cu a vântului ocară?!...

**Și unde-l Domnul să mă scoată, viu,
din tot al vieții-ăsteia pustiu?!**

**Unde e Domnul, ca s-aprindă ceara,
acum, când s-a lăsat, în mine, seara?!...**

**Unde e Domnul, ca să vadă, drept,
ce-am suferit și cât a fost s-aștept?...**

**Semneaz-aceste tandre mâzgălituri de pix
numitul Marius Ianoș, fascist și moralist.**

Cântec desfăcut

Când vine trenul, vine cu de toate,
descarci din el buchete colorate
și candelabre pline de lumini
cu aur ferecat în heruvimi.

Din recuzită nu lipsește mortul...
Vezi chipul spart și galben-canceros,
dai jos coșciugul, lămpile și tortul
și spui Chemarea Domnului Hristos...

Le potrivești, încet-încet, pe toate
și, pân` la urmă, uiți de tot, suspini...
Când vine trenul, vine cu de toate
și parcă ia al vieții tale chin.

*2015, la Athos,
după moartea tatălui meu*

Cântecul Pârâului

Vor curge toate cum curge apa acestui pârâu,
repede, fără să apuc cu adevărat să știu
când au fost toate,
când m-am apropiat de Realitate...

Iar când voi fi în fața Domnului Hristos
totul o să fie bine-mirositor și frumos.
Nu-mi voi aduce aminte că am suferit vreodată,
iar existența o să mi se arate întregă, luminată...

Doamne, așterne Pacea Ta peste sufletul meu,
dă-mi să înving îndărătnicu-mi eu,
dă-mi această boală frumoasă a smereniei
în care să-ncolțească semințele iubirii și milosteniei.

Dă-mi o mie de amintiri frumoase,
pe care să pășești în inima mea
ca pe un covor de catifea
sau pe-o-nvăluire de mătase.

2015, la Athos

Ciornă a unei scrisori
a lui Nichita Stănescu
- sau a mea -
căt-re Dumnezeu

Doamne, iartă-mă pe mine, păcătosul!
Iartă-mă! Să mă ierți! Iartă-mă!

Că am cunoscut nălucirile necuratului
până în ultima frântură de gând al meu,
dar nu am cunoscut dragostea Ta!...

Că am cunoscut amăgirea femeii
în fiecare fibră a trupului meu, înduplecat la rele,
dar nu am cunoscut dragostea Ta!...

Că am cunoscut înșelarea alcoolului
în fiecare răsucire de vorbă magnetică,
în fiecare prefăcătorie poetică,
dar nu am cunoscut dragostea Ta...

Dans macabru și contradans

Moartea va veni pe negândite...
În tărâmul morții de pe-acum
să privim aceste oseminte
și, iubind, să le sfințim pe drum.

Dansul omenirii-i dansul morții,
e reversul tristului păcat...
Să vâslim în sus pe apa sorții
ca să ștergem ce am întinat!

Moartea va veni fără de știre
ca un tren dintr-un noptatic hău.
Moartea se învinge prin iubire,
rupând ce-i al tău din ce-i al tău...

Nu priviți cum dansul morții fură
zeci de mii de hoarde de pitici.
Să urmăm a Domnului măsură
ca să scăpăm teferi de aici!

Nu priviți cum cântă fiii morții
celor îmbătați cu apa sorții!

Nu priviți cum bea multă făptură
din găleata cu păcat și ură!

Noi avem Pocalul cu iubire,
drum care ridică peste fire!

Noi avem un drum știut spre Casă
însemnat de-a Domnului Mireasă!

Catren cu trenă

*lui Alexandru Cistelecan,
lui Virgil Podoabă,
lui Andrei Bodiu
și Florinei Latiș,
care cunosc povestea
din spatele acestei poezii*

Ce frumos, ce departe, pe întinderea stelei
pe care trăim se arată puterile Celei
pe care-o iubim, ce ne-arată Jerfa Copilului
în care sperăm, să ne scoată din văile chinului,
ca să-l cântăm.

Marea

Și știm cu toți că marea ne va primi măreață,
mișcând în cupa-i neagră albastrele-i povești.
O s-o izbească vântu-n faleza din Constanța
cu spumă alburie și irizări de pești.

Vom merge printre scoici, cătând, cu bucurie,
un loc ferit de oameni și arătări cu clești,
iar pescărușii tainici vor scăpăra-n tărie
străfulgerări senine și tristele lor vești.

Vom trece printre scoici cum trece tinerețea.
Ne vom opri pe-alocuri să priveghem vreun stârci,
iar din întinsul mării ne-o șfichiui tristețea
cu umbra-ndepărtată a unei negre bărci.

Dorință

Aș fi vrut să iau într-o zi de soție
o fată frumoasă ca o poezie,
o fată delicată, fragilă, străvezie,
care să-mi zâmbească numai mie.

Aș fi vrut să iubesc nebunește o fată
nespus de frumoasă și nelumesc de curată...
O fată nepământească, uluitoare,
care să-mi fie inimă trupească și soare.

Aș fi vrut să mă căsătoresc
cu o fată dintr-un neam nepământesc,
cu o fată virtuoaasă și cristalină
care să ascundă o muzică armonioasă și lină.

Mi-aș fi dorit o soție cu discernământ,
în care să fie mai mult cer decât pământ.
Mi-aș fi dorit o soție cu mult har
care să-mi fie inimă și abecedar.

Unde voi găsi această soție
îmi voi pune trupul meu temelie.

Cântecul pălăriei

*Lui Mihai Iovănel,
în amintirea culegerii de bârfe și minciuni
pe care a publicat-o sub titlul
„Istoria Literaturii Române Contemporane”*

Cu pălăria mea cu flori
când trec pe stradă simți că mori.
Cu pălăria mea cu „haur”
când trec pe stradă zici că-s gabor.

Țiganii toți cred că-s de-al lor
sau că-s un fel de dirijor.
Romane, să îmi zici cum poți,
doar sodomist să nu mă scoți !

Iar voi care muriți încet
că n-aveți stofă de poet
și-ați vrea să fiți în locul meu
cu versuri știrbe, de un leu...

Da, tu, vândută șleah-amară
care n-ai plânge pentru țară,
care ne-nstrăinezi încet,
m-ai scos c-„am fost cândva poet”...

M-ați judecat cu limba-ntoarsă !
Nerușinarea să vă crească,
iar „Critica” să vă-nflorească...
Ce să mai zic?! Mă doare-n bască!

Cu Occidentu' vost de bani
ne donați țara la țigani !
Cu Occidentu' vost de-avorturi
ne faceți țara numai corturi !...

Faceți drumuri largi, pe câte trei,
ca să treacă tiruri de ovrei !
Faceți doctorate de rahat
să bagați în om tot ce-i păcat !

Construiți viloaie cât mai mari,
că le construiți pentru țigani !
Pregătiți și ceva bani, peșcheș,
că mai vine-un stol, din Bangladeș !

Ce vă trebe vouă poezie ?!
Aveți lobby și pornografie...
Aveți avangărzi de papagali
care scriu de parcă-s anglicani...

Cu școala voastră de trei bani și-un sfert
e scriitor orice analfabet !
Și-aveți maimuțe în Academie !
Să fim serioși : De voi să-mi pese mie ?!

Cu pălăria mea cu „haur”
când trec pe stradă zici că-s gabor.
Cu pălăria mea cu flori
când trec pe stradă simți că mori.

Liderul Iubirii

Sunt doar un lider al iubirii mele,
sunt doar un zvon de clopot, în amurg,
sunt doar un cal de limfă și de stele
și-alerg prin toată țara ca un murg.

Atât sunt lider cât îmi e iubirea,
iubirea mea pentru poporul meu.
Poporul meu îmi este izbăvirea
și-mi va fi scut, atunci când mi-o fi greu !

Sunt liderul iubirii de moșie,
sunt liderul acestui trist pământ,
călcat de hoarde lungi de nebunie
și-mpins mereu spre-un trist dezondământ!

Și lider sunt acestei limbi române,
batjocorită azi de pederăști
și de pierdute hoarde narcomane
și de adolescenți sinucigași...

Și sunt soldat Crediței Ortodoxe,
sunt un ostaș al Domnului din Cer.
În lumea de cădere și de noxe
îmi fac din rugăciune revolver.

Sunt doar un lider al iubirii mele.
Sunt doar o inimă ce-nfruntă firea.
Sunt doar un foc de flăcări și oțele.
Atât sunt lider cât îmi e iubirea.

Metapoem de dragoste

Fiecare dintre noi e mut,
fiecare dintre noi e surdă.
Ne privim un pic la început,
apoi continuăm în semiumbră.

Ne privim o clipă la apus,
când se năclăiesc cocorii-n soare...
Ne privim ca doi necunoscuți,
cu inteligență și mirare.

Ne privim o clipă pe-nserat
și ne oglinдим tăcuți în sine.
Ne-adunăm o clipă, în păcat,
apoi, despărțiți, plecăm în mâine.

Ne-adunăm în clipele de rut,
ne mințim în clipele din urmă...
Fiecare dintre noi e-un mut,
fiecare dintre noi e-o surdă.

Serenadă

Nu aş fi vrut să te las nepolenizată...
Nu aş fi vrut să te las, singură și întristată,
căutând prin viața asta un bărbat
cât mai frumos și cât mai adevărat...

Nu aş fi vrut să te las să-l aștepti pe Făt-Frumos
ani după ani, fără niciun folos...
Nu aş fi vrut să te las singură, îndurerată,
trecând prin nopți ca o pasăre zbuciumată...

Nu aş fi vrut să te las singură și tristă ca o valiză
uitată pe un peron de scolarică și de analiză...
Nu aş fi vrut să te las, pe perna ta de fată mare,
să plângi lacrimi de dorință și de onoare...

Nu aş fi vrut să te las singură în rugăciuni.
Nu aş fi vrut să trăiești fără acele dulci minciuni
care se zice că fac viața mai frumoasă.
Nu aş fi vrut să te las fără să fii mireasă...

Nu aş fi vrut să te las, o, nu..
fără să fim o singură inimă – eu și tu...

Odă Poporului Român

Mă plec în fața ta, popor român,
și-ți înțeleg durerea și aleanul,
că ți-au furat și brazda de sub plug
și că ți-au omorât și Căpitanul...

Mă-nchin și plâng în urma ta durut,
popor român, poporul vieții mele,
că te-au sfârmat hienele la Prut
și ți-au furat Hotine și Boiene.

Și-s trist că pleci din țara noastră dragă
cu ochii seci, cătând prin lume bani,
și lași în urmă boarfele să ragă
și în hambare paznici-șobolani...

Dar hai, popor român, să ne-nțelegem !
Haide, popor român, să ne iubim !
Haide în Duhul Țării să convergem
și hai din nou nemuritori să fim !

Hai să ne-ntoarcem, dragi români, acasă !
Hai să ne căutăm aici un rost.
Să facem țara asta să-nflorească
până ne-om întâlni cu Domnul nost.

Iubirea mea

Iubirea mea ia forma țării mele,
o țară de călugări și de sfinți,
o țară de fecioare și de iele,
iar nu de politrucii și travestiți.

În țara mea sunt lungi troieni de rugă
prin care urmele de urși pornesc
către o noapte care le conjugă
într-un poem de moarte, ciobănesc.

În țara mea sunt ape nesfârșite
care se pierd în zările de foc.
În țara mea sunt grâne vălurite
de vântul blând, într-un concert ad-hoc.

În țara mea sunt stânci nepipăite,
întinse nebunește în abis.
În țara mea sunt oameni fără vise,
în care diavolul nimic n-a scris.

Iubirea mea ia forma țării mele –
un scut din crucile Gărzii de Fier,
o ciocârlie ce-ntr-un cântec piere,
zvâcnită către porțile din cer.

Milioane de minciuni

Am receptat ce au spus
ce mi se cere să spun
din Sinagoga de-Apus
care decide ce-i bun...

Și dacă tot ești aici,
chiar dacă ai suspiciuni,
îți vând un pont cu sclipici
și-un milion de minciuni...

Milioane, milioane, milioane de minciuni,
în baloane, în baloane, în baloane de săpun,
cu aromă, cu aromă, cu aromă de magiun,
ți se vând, ți se vând, ți se vând chiar acum.

Vrei pandemii de ficțiuni ?
Vrei conspirații de top ?
Vrei sexuale minuni
să-ți pună mintea în plop ?...

Vrei să rescriu tot ce-a fost,
să ți-i omor înc-odat'
pe toți strămoșii cu rost,
pe toți ai tăi ce-au luptat ?...

Milioane, milioane, milioane de minciuni,
în baloane, în baloane, în baloane de săpun,

din clăbucul, din clăbucul, din clăbucul cel mai bun,
cu aromă, cu aromă, cu aromă de magiun.

Nu vrei să taci și să minți ?
Nu vrei să taci și să-nduri ?
Să cânti ce-ți cerem să cânti ?
Să faci ce fac cei din jur ?...

Chiar vrei să spui ce gândești ?!
Chiar vrei să fii arestat ?!
Îți punem țevi la ferești
sau prin spitale un pat...

Milioane, milioane, milioane de minciuni,
din clăbucul, din clăbucul, din clăbucul cel mai bun,
cu aromă, cu aromă, cu aromă de magiun,
se transformă, se transformă, se transformă în săpun.

Unui critic literar

Îți scriu din nou, acum, la caterincă,
acest poem din piele de opincă,
tot eu, aceasta, șleampăt, bețivan
și cu fizionomie de golan.

Ce mai e nou pe grupul tău de coafeze?
Ce întrebări „adânci” le dai să mai „sondeze”?
Își mai alinți conștiința „Bravo, fufo!”?
Te mai mândrești cu peștișorul xifo ?

Îți mai acorzi vreun premiu „foarte greu”?
Mai dai din coadă pe la vreun evreu?...

O să avem o Românie conservatoare.
La mulți ani, Daniel Cristea-Enache!
Cu executare.

*Acest poem i-a fost trimis
criticului menționat
la data de 23 August 2022,
de ziua conștiinței sale.*

Ștefan Octavian Iosif

Fratele meu din celălalt veac,
poet al tristeților, poet sărac,
care ai lăudat nopțile cu blândețe,
care ai plâns cu melancolie și cu tandrețe...

Tu, care ai petrecut ciobanii peste stânci
cu lumina ochilor tăi prelungi...
Tu, care te-ai rugat ca Steaua Neamului să răsară
și s-avem un nume și-o rotundă țară...

Tu, care, chinuit de-a vieții vrăjitoare,
ți-ai făcut din lacrimi mărgăritare...
Tu, care ai pierdut absolut tot
pe acest pământ de durere și glod...

Te văd petrecând turmele peste Carpați
cu lumina ochilor tăi înalți.
Te văd trecând sub felinare, trist
și alungat, ca oricare artist.

Te văd în Schei, apoi în București,
scrutând o amintire în lumina unor ferești.
Simt cum îl căutai, fără s-o știi, pe Dumnezeu.
Și văd, în viața ta, destinul meu.

Baladă pentru Ucraina

Am scris o parte din această baladă chiar înainte de izbucnirea Războiului din Ucraina. Apoi am lăsat-o baltă, din mai multe motive. Titlul inițial era „Balada despre Holodomor”. Această baladă avea o ușoară tentă profetică, de la început, pentru că se vorbea în ea despre „chemarea unui nou război”. Dar să știți că profețiile unui poet nu țin de sfințenie, ci de inspirație.

A zvâcnit telefonul, zbârnâit și țâfnos.

– Ce mai e?! Ce mai vreți de la mine?!,
am urlat în aparat fără să mai aștept
să văd de ce mă deranjează și cine...

– Sunt Secretarul de la A.B.N. –
Blocul Națiunilor Antibolșevice –
vă propunem o temă pentru cântece,
pentru că A.B.N. ar vrea să se publice,

A.B.N. ar vrea să se scrie...
în aniiăștia de dresaj și omor,
când ne-nconjoară atâtea sicrie...
o baladă despre Holodomor!

A urmat o tăcere în care am studiat
aerul care înghețase între brazi,
câinii care alergau pe câmpul alb,
Biblia desfăcută pe pat...

– Hello!... Hello!..., se auzea în receptor
secretarul cu engleza lui slavă.

Oricum va trebui într-o zi să mor...

– Camarazi, o să scriu această baladă !...

###

Trădați, vânduți, mințiți, în noi
răsună chemarea unui nou război,
răsare o lume de sânge și vis,
ca o umbră pe-un fals paradis.

Noi știm că ei ne-au mințit și ne mint.
Ei știu că noi ne dăm seama cum sunt.
Și vor, din nou, să ne frângă-n noroi...
Dar noi suntem nepoți de eroi !

Decenii haine, de otravă și fier...
Culaci aruncați în Siberii de ger...
Și-un neam ticălos, mincinos și pervers
care vrea un întreg univers.

Petliura-mpușcat de tâlharul Sholom,
achitat, la Paris, pe motiv de „progrom” .
Dar pe cine s-acuzi? Pe cine să muști
când fiarele astea nu-s ruși?!

Pleacă trenuri cu grâne din luncile Niprului.
Ce-a rămas după toată prigoana culacului,
ce-au mai strâns, pe ogoare, femeii și copiii
e donat cârpelor sângerei.

E o vară bogată, dar bucatele nu-s.
Au fost duse cam toate în țări din Apus.
Cine are vreo gloabă, un asin sau măgar
se hrănește cu carne de cal.

Și mai știm și acum,
amintire de scrum,
cum a scos tot sângele din noi
acest neam de minciuni și gunoi.

###

Cum scriam la acestea fapt ciudat se petrece
și începe războiul, satanic și rece.
Și e spartă, rănită, siluită nemernic
Ucraina Colonelului Melnyk !

Pe călinul cel roșu e sângele-n floare,
cad copii cazacilor ca un cântec ce moare.
Intră moartea în ei ca un cânt de bandură
și-i golește de plâns și de ură.

Sunt orașe umplute de tovarăși sovietici,
ca să scoată procentul, cât ar fi de venetici.
Este Sudul umplut cu exotici, frenetic,
ca să iasă genomul Sovietic...

Încă au steagu' roșu în beciuri și poduri
și-s legați de Imperiu cu pensii și noduri...
Dar pe cine s-acuzi? Pe cine să muști
când fiarele astea nu-s ruși?!

Între două imperii de minciună și clacă,
Ucraină de jale, Ucraină săracă,
tu aștepti să îți vezi copilașii distruși
de sovietici sau de sioniști...

###

E lovită trista Ucraină,
e lovită iar.
Sânge roșu-i floarea de călină,
sânge și amar.

Haide, haide, blândă Ucraină,
curajoasă,
luptă să învingi șleahta păgână,
să-i alungi din casă.

Vine hoarda din adânc de stepă,
cu bombe de jar.
Ca să-nchidă blânda Ucraină
într-un nou hotar.

Vine hoarda cu copii bezmetici
și cu musulmani
și cu mii de cetățeni sovietici
de prin Daghestan.

Dar în Harkov îi așteapt-armate
pline de strigoi
care astăzi s-au întors din moarte,
fiindcă e război.

Și în Donețk stau bărbați cu grade
adunați convoi,
ca s-arate lumii retrograde
că mai sunt eroi.

Că-i mai bună moartea pentru țară
decât iar, în chin,
să te umple fiara bolșevică
cu al ei venin.

Să vopsească florile călinei
sângele din noi
și să cânte „Slavă Ucrainei!
Slavă-ntru-eroi!”

E lovită plânsa Ucraină, e lovită iar.
Sânge roșu-i floarea de călină, sânge și amar...

Comemorare

La pomenirea lui Nicolae Purcărea

Nu ne puteți distruge,
vă străduiți în zadar !
Vom exista
cât va mai exista
un legionar !

Suntem legați ca albinele
în trunchiul ascuns.
Ne leagă jertfa
făcută de Mirele
de nepătruns.

Ne leagă sângele
celor din noi
care-au- căzut.
Ne leagă privirea
Căpitanului
cu dorul ei mut.

Vă străduiți
să ne distrugeți
în zadar !
Vom exista
cât va mai exista
un legionar !

Inimă însângerată

Inimă însângerată, inimă care plânge,
ai vrut iubire și ți s-a dat sânge...
Ai vrut dragoste și ți s-a dat trădare,
inimă, inimă îngrozitoare...

Duceți-vă, trenuri, în toate zărilor,
pentru mine s-au închis depărtările...
Inima mea a fost rănită necruțător,
am simțit de o mie de ori că mor...

Am fost rănit de femeia pe care-o iubeam,
m-a trădat și m-a aruncat pe geam...
Apoi și-a trădat neamul durut
și au făcut securiștii din ea ce au vrut...

Duceți-vă, trenuri, în toate zărilor,
pentru mine s-au închis depărtările.

Inimă, inimă aiuritoare,
ai vrut dragoste și ți s-a dat trădare,
ai vrut iubire și ți s-a dat sânge,
inimă însângerată, inimă care plânge...

Și voi...

Și voi aceștia, toți, jigodii ordinare...,
vă prefaceți poeți și călcați în picioare !...

Mi-ați furat revista ! Mi-ați furat femeia !
Mi-ați distrus puțină bucurie, mi-ați luat cheia
și v-ați băgat în patul meu jegurile, ciolanele...
V-ați clătit în ciorba mea balele !

Nu sunt pe străzi destule femei fără copii ?!
V-a trebuit să stricați căsniciile ?!

Pentru voi nu există Dumnezeu,
nu există familie, nu există țară...
Vă îmbătați cu „arta” voastră precară
copiată după fumurile de afară !

Ați lăsat țara asta fără copii !
După voi - potopul !
Ați lăsat străinii să ne ia totul !

Scrieți de parcă n-ar exista literatură românească...
și aveți pretenția ca românii să vă citească !...

Gloată fără inimă, scursură cuvântătoare...
pentru tine nu există Dumnezeu, nu există cruce,
nu există onoare...

Ziua în care vom muri

*În memoria lui Ion Gavrilă Ogoranu
și a celor dimpreună cu el*

Aceasta este ziua în care vom muri,
o zi de artificii în cumpăna cerească,
o zi din care noaptea nu va putea să crească,
și-i musai să ne fie cea mai frumoasă zi !

Aceasta este clipa în care vom cădea.
Vom fi aici de-a pururi, în tina românească.
Aici numai lumină va fi să dăinuiască
și-ntreagă viața noastră va încăpea în ea.

Priviți cu grijă locul - aici vom fi mereu.
Aici se pune cruce pe tot ce-i viața noastră.
Aici cel care cade și știe să iubească
va sta pentru vecie, privit de Dumnezeu.

E clipa vieții noastre, camarazi !
E ziua ce va fi de-a pururi azi !
E clipa pentru care am trăit,
când ne-om vedea Părintele lubit !

Divorț de tine însăți

Ai divorțat de tine însăți.
De mine nu poți divorța.
Cât timp mai sunt pe lume înger
tu o să fii soția mea.

Cât timp sub Legea Îngerească
se zbate tot ce-i omenesc
îmi vei fi floarea din fereastră
și sunt dator să te iubesc.

Eu îmi voi ține jurământul
ce l-am făcut Lui Dumnezeu
și cât voi adumbri pământul
voi știi că sunt bărbatul tău.

Cât timp mai ai în lume-un înger,
cât timp mai ai în cer o stea,
ai divorțat de tine însăți
și ai rămas soția mea.,

Iarnă ipocrită

Oanei Florina Stoichițoiu

Alerg după tine printr-un cimitir.
E o iarnă tristă, fără de zăpadă.
Ultimele frunze cad în debandadă
cu tristețea morții unor amăgiri.

Nu te uiți în urmă, pasul tău e mic,
dar lovește timpul fără remușcare.
Eu alerg în urma-ți, ființa ta mă doare
și aș vrea în brațe, tandru, să te-nchid...

Îmi continui fuga, nu mai am nimic –
doar mărunta fată ce se pierde-n zare.
Cimitiru-ntinde cruci și felinare
ca să îmi ascundă trupul ei cel mic.

De această iarnă poezia moare,
ultimele frunze sunt un clavecin
șuierând în stanțe pline de venin.
Eu alerg în urmă-ți. Ființa ta mă doare.

Și presimt în goana gândului zevzec
că e o greșeală dragostea-mi târzie,
că-ntâmplarea asta-i o anomalie
și te vei întoarce ca să-mi spui să plec.

15 Ianuarie 2023, la Bellu

2. CERERE ÎN CĂSĂTORIE

Nicio zi fără tine

Pe Strada Castelului
ochii tăi au lumina cerului.

Pe Strada Sforii
melancolia ta se aseamăna serii.

La Poarta Schei
mă privești cu scânteii.

Pe Strada Bisericii Negre
mă scapi de toate gândurile funebre.

La Ceasu` Rău
inima-mi bate și cu numele tău.

Către Strada Toamnei
ai blândețea Doamnei.

Iar pe la Făget
îmi spui să mă grăbesc mai încet.

Dar când vom ajunge pe Strada Parcul Mic
să mă lași să te sărut un pic.

Iubita mea a luat forma mâinilor mele

Iubita mea a luat forma mâinilor mele.

Iubita mea a fost făcută special pentru mine.

Undeva, într-o lumină răsfrântă de stele,

iubita mea m-a trezit atingând al meu sine...

La Plăcinte

Când ne mai vedem „La Plăcinte”
să-mi aduci aminte să-ți spun
de ce să te lași în brațele mele
ar fi drumul cel mai bun,
de ce ai putea să semnezi în alb
orice act de căsătorie cu mine
și de ce să spui „Da” ar fi cel mai bine.

Când ne mai vedem „La Plăcinte” să îmi amintești
să-ți spun cum ai putea să începi să mă iubești,
cum ai putea să mă cuprinzi cu brațele minții,
cum ai putea să-mi muști buzele cu dinții...

Când ne mai vedem „La Plăcinte” o să-ți amintesc
de ce e atât de simplu să-ți spun „te iubesc!”,
de ce florile se apleacă în fața ta, cu candoare,
și de ce vreau să te iau cu mine, pe Soare.

Draga mea,

Când vor veni ploile de primăvară
aș vrea să nu mai fie nimic care să te doară.
Aș vrea să-mi dai, atunci, o veste minunată,
care să mă îmbete fără băutură: că voi fi tată.

Atunci aș vrea ca totul să se așeze lin,
iar în viețile noastre să nu mai fie chin.
Aș vrea să te privesc cu o dragoste uriașă,
când voi privi copilul pe care mi-l vei arăta, în fașă.

Când vor veni ploile de primăvară
aș vrea să te sărut cu adevărat, domnișoară.
Aș vrea să ne plimbăm râzând prin Schei,
privind cum irump bobocii în tei...

Când va veni primăvara aș vrea să te iubesc
sută la sută legitim, dar sută la sută școlăresc.
Aș vrea să te pot cuprinde cât vreau în brațele mele
și să-ți alung toate gândurile rele.

Când va veni primăvara ar fi bine să știi
că voi fi gata, în fiecare zi,
să te pot cuceri
și recuceri...

Uneori aș vrea...

Să te plimb cu-n cal mov
prin orașul Brașov.

Să privim tinereii
indecși și atei.

Să ne ducem încet
de la Zoo la CET...

Să urmăm înserarea.
Să dorim nemișcarea.

Să uităm orice ploi,
să visăm amândoi

că te plimb pe-un cal mov
prin orașul Brașov.

Hibernare în doi

O s-adorm cu tine în brațe
într-o noapte încărcată de dor.
Pe ferestre vor trece paiățe
de lumini, îndreptate spre zori.

Vor cădea tacticos floricele
dintr-o gheață misterioasă și grea.
Vor începe să treacă trolee
și atunci, ațipind, vei ofta.

Și va fi-n tot orașul zăpadă,
viscolită-n troiene va sta,
dar la noi va fi cald, însomnată,
mă vei strânge la pieptu-ți de nea.

Cerere în căsătorie

Pentru că va apune soarele,
și totul se va întuneca.

Pentru că va veni iarna
peste inima mea.

Pentru că toate frunzele
se vor asfixia...

Trebuie să fii soția mea.

Trebuie, îți spun,
pentru că vom muri.

Trebuie, pentru că deasupra noastră
florile vor izbucni.

Trebuie, căci vor veni cerbii
și le vor mânca.

Trebuie, pentru că vom muri
și vom învia...

Din jos de castel

De la castelul în care locuiește iubita mea, la Făget,
plec într-o dimineață, foarte încet,
adulmecând aerul care vine dinspre munți,
încă nemurdărit de ale mașinilor burți...

Acesta este orașul în care m-am născut
și am copilărit
și aceasta este femeia pe care mi-am dorit-o
întotdeauna!

Ea e lumina inimii mele de copil hărtănit.
Ea îmi e soarele acestei vieți pământești
și îmi e luna...

Doamne, de ce sunt atât de înglodat în păcate?
De ce nu pot să-i dau sentimente curate?
Cum o să fiu eu la înălțimea acestei prințese
din acel turn?
Cum să îi dăruiesc altceva decât sufletul meu
pătimaș, taciturn?

Doamne, fă o minune cu mine și fă o minune cu ea!
Fă-ne viața copilărie și căsnicia - o trufanda!
Ridică-mă din a mea rătăcire năucă
și fă-mi din această prințesă... o mireasă uitucă.

Drum către tine

Cât am mers ca s-ajung în brațele tale!
Am trecut prin ținuturi de sticlă și sare.
Printre căpcăuni întinși la ospete,
printre zile tăcute și nopți vorbărețe...

Am trecut prin ale iadului închise cămări!
Am simțit ale Raiului licăriri și culori!
Am văzut omenirea producând promoroacă
și urmând a satanei sticlire opacă...

Am trecut prin a nopții densitate de fier.
Am răzbit prin străine expirații de ger.
Am cântat mii de cântece de dor și de jale...
Și-am ajuns pân` la urmă în brațele tale!

Cântec de iarnă

Vine iarna, iubito...
Peste câmpuri de jale
va aşterne-ntr-o noapte
diamantele sale...

Vom dansa în firidă,
amintindu-ne soarele...
Aşteptând să-ne-nchege
vieţile, Marele.

Vom dansa în căsuţa
unei staţii de ploi,
vor pleca troleibuze,
dar niciunul cu noi...

Vom rămâne o vreme
sărutându-ne lin,
se vor duce în noapte
orice dor, orice chin...

Vine iarna, iubito,
peste câmpuri de ceaţă.
Albă ca o prinţesă,
o vom găsi dimineaţă...

Cântec de dragoste

**Totul e în mâna Lui Dumnezeu,
și lacrima, și surâsul tău...**

**Când voi învăța această
aritmetică simplă, duhovnicească?
De ce nu mă las în mâna Domnului,
ca să mă împlinesc?**

**Știu că Domnul te-a așezat în viața mea,
din dragostea Sa.
Știu că și-a făcut milă cu mine
și mi-a dăruit o stea....**

**Știu că te-a pus în brațele mele ca să te iubesc.
Și știu ce va trebui, într-o zi, să-ți șoptesc... :**

**Tu ești prințesa plantelor medicinale,
cântec făcut din răs și întristare...
Tu ești fata care trebuia
să locuiască în inima mea.**

Cântec dobrogean

Medgidia într-o zi cu ninsoare,
când canalul deținuților sticlește a soare...

Canal, canal...
de sânge legionar...

Aici învăț ce e iubirea de aproapele
de la Raluca-Maria,
prințesa care tulbură apele
inimii mele.

Eu prins în rele...

Când voi vedea și eu soarele,
iar nu hârtopele?!

Când voi avea și eu
iubire de aproapele,
cum are ea,
inima inimii mele?!

Când voi zbura cu ea,
către stele?!

Acum îi voi cumpăra un ursuleț și voi tăcea...
O voi privi trist, cuprins de gânduri grele...
Când voi putea fi și eu ca ea?!
Când mă voi dezbăra de cele rele?!...

Să nu mai văd răul,
să nu-mi mai judec aproapele,
să fiu ca prințesa
care-mi tulbură apele...

Să îmi unesc inima cu inima ei
în fața Domnului Hristos!
Să zbor prin viața asta rănită
către ceva infinit mai frumos!

Glasul iubitei mele

În inima mea bate glasul iubitei mele.
Buzele ei sunt moi, trupul ei e tare,
dar glasul răsună în clopotul inimii mele,
ca un ecou, ca o înfrigurare...

Glasul iubitei mele e în inima mea.
Cât aş vrea să fiu cuminte și să n-o necăjesc!
Cât aş vrea, cât aş vrea, cât aş vrea
să fac să-i cânte de iubire inima!

Glasul iubitei mele, da,
despre asta e această poezie.
Glasul iubitei mele E această poezie.
Nu această hârtie.

Da, glasul iubitei mele însemnează
cărarea pe care-mi va încerca
pasul milostivirii Lui Dumnezeu,
mereu,
inima.

Mic cântec de dragoste

Te sărut, iubita mea!

**Îți promit că într-o zi vom trăi pe o stea,
unde nu va fi nici întristare, nici dorință, nici durere...**

Dar acum... inima mea te cere...

Măinile mele te prind, te strâng, te răsucesc...

Și tot trupul meu îți strigă, disperat: „Te iubesc!”

Te sărut, iubita mea!

Într-o zi vom trăi pe o stea.

Vino cu mine!

Vino cu mine unde ploile șoptesc dulce
cinci minute pe zi și apoi soarele străluce...
„Vino cu noi, vino cu noi”, zic ploile,
„unde va unde să fiți doar voi doi...”

Vino cu mine unde toate diminețile
încep cu un sărut,
vino cu mine unde viața ta va fi o îmbrățișare,
vino cu mine unde fiecare sfârșit va fi un început,
unde vei râde fericită în soare.

Vino, acolo de unde rugăciunile noastre
se vor înălța îmbrățișate către Dumnezeu.
Vino, acolo unde viața va izbucni în noi,
dramatică, frumoasă, ca o floare.

Vino, acolo unde toate durerile tale vor fi arse
în cuptorul din sufletul meu.
Vino, acolo unde toate florile
vor fi strălucitoare.

Câte-n lună și în stele

Îți voi cumpăra o cutiuță de peruze
și un ponei cu coama înspicată,
dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată.

Îți voi lua bomboane de ciocolată
și-un cățeluș cu lătrătură de tinichea
și o căsuță dintr-un zahăr ca de vată,
dacă vrei să fii iubita mea...

Îți voi lua inima și-ți voi dăruia un magazin.
Îți voi lua dragostea și îți voi lăsa o hartă.
Iubește-mă și te voi duce într-un oraș de safir
unde vom inventa un fel necunoscut de artă.

Voi lua inima ta și îți voi dăruia inima mea.
Îți voi lua dragostea și-ți voi dăruia iubire curată...
Dacă vrei să fii iubita mea,
dacă îmi dai mie viața toată.

Flori pentru Prințesa Prințeselor de Hârtie

**Ce să-ți aducă din întinderea iernii,
Prințesă a Prințeselor, soldatul de plumb?
Ca să topim promoroaca inimilor noastre
să-ți aduc o floare, o carte, un bumb?**

**Vrei să fii încântată și iubită,
Frumoaso din Pădurea Adormită?**

**Ce să-ți aducă soldatul de plumb
ca să deschidă zăvoarele porților tale?
O floare, un cântec, o basma, un bumb...
înelite în toate rugăciunile sale?**

Omuleți de plastilină pentru iubita mea

Un omuleț de plastilină îți aduce o carte,
alt omuleț de plastilină îți aduce
o hartă de mucava,
altul – mai multe cutiuțe de tinichea
și altul îți aduce dragostea mea.

Un omuleț de plastilină îți va întinde batista
atunci când, îmbrățișată de toamnă, vei strănuta.
Altul îți va cânta o melodie duioasă și tristă,
iar altul îți va aduce dragostea mea.

Măgura Codlei, Dragostea mea

Când se vor deschide lalelele,
când vor înflori crinii,
zâmbetul tău mă va atinge iar, dureros de ușor,
cum atinge vântul toamnei, rătăcind, trandafirii...
Iar o să simt că trăiesc și că mor...

Când se va apropia soarele,
când se vor rostogoli pe câmpii mărăcinii,
voi culege rodul acestei iubiri... florile? spinii?
Abia atunci, dragostea mea, draga mea,
vom vedea
dacă viețile noastre se pot înmănunchea.

Când se vor încălzi pietrele,
când se vor scutura pinii,
când se vor tulbura apele,
când se vor curăța de pomezi arlechinii...

**Dacă ai fi fost mai bătrână,
dacă aş fi fost mai tâmpit...**

**Să mă ierte Domnul,
că poate m-am urnit
de pe calea cea bună.**

**Şi să nu-mi fie cu păcat
c-am răsfăţat
numele tău minunat!**

Așa eram...

lui George Zograf

Așa eram cu zece ani mai tânăr...
Așa eram când inima bătea...
Domnica răbufnea în somnu-mi vânăț
și pentru toate celelalte mă snopea...

Așa eram pe când eram mai tânăr,
mai zgrumțuros și mai împleticit.
Sciam pe-atuncea „Ursul din Containă”
și căutam pretexte de trăit.

Așa eram pe când eram un june
hulit și adulat și bățaios.
Treceam pierdut prin lumea fără nume
și nu știam că merg către Hristos...

Așa-s acum

**Așa-s acum, când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în București.
Din ceruri, o ninsoare parcă plânge,
simțind că lângă mine nu mai ești...**

**...și parcă râde strălucind a soare,
întinsă și spectrală ca un vis,
că Domnul a trezit în mine mare
iubire pentru Blândul Paradis.**

**Așa-s acum, când timpul mă împinge,
încet, dar sigur, către Dumnezeu.
Privesc cu o privire care plânge
și-oftează, căutând spre cer mereu...**

**Așa-s acum, așa eram atuncea...
Mă pierd în umbra umbrei din ferești.
Așa-s acum, când noaptea se prelinge
lucioasă de lumini în București...**

CUPRINS

<i>1. CARTEA CÂNTECELOR, A SCRISORILOR ȘI A AMINTIRILOR</i>	
Artă Poetică.....	5
Ultimul poet român.....	6
Cântec pentru Împărat.....	7
Balada Părintelui Gherasim de la Colciu.....	8
Cântec de trecere.....	10
Pelerinii.....	11
Adu-ți aminte.....	12
Suflet Ortodox.....	13
Scrisoare către România.....	15
Scrisoare către Generația Identitară.....	16
Scrisoare către Imperiul Sionist.....	18
A doua scrisoare către Imperiul Sionist.....	20
Camarazi, azi sunt trist.....	22
Treziți-vă !.....	24
Recviem pentru Crocodilul Ghena.....	25
Să ne vedem în Rai!.....	27
Ce faci de Ziua Oamenilor Singuri ?.....	28
Și cum ar fi ?.....	30
Amintire estompată.....	31
Am nevoie de tine.....	33
Umbra unui surâs.....	34
Cântecul unui frate întors de la Athos.....	35
Colind interior.....	36
Cântec de inimă pustie.....	37
Cântec târziu.....	39
Ploaia, câteodată.....	40
Cântec de iarnă bolnavă.....	41
Regrete.....	42
Iubire vișinie.....	43
Pasărea Noptii.....	45
Cântec desfăcut.....	47
Cântecul Pârâului.....	48
Ciornă a unei scrisori a lui Nichita Stănescu - sau a mea - către Dumnezeu.....	49
Dans macabru și contradans.....	50
Catren cu trenă.....	51
Marea.....	52

Dorință.....	53
Cântecul pălăriei.....	54
Liderul Iubirii.....	56
Metapoem de dragoste.....	57
Serenadă.....	58
Odă Poporului Român.....	59
Iubirea mea.....	60
Milioane de minciuni.....	61
Unui critic literar.....	63
Ștefan Octavian Iosif.....	64
Baladă pentru Ucraina.....	65
Comemorare.....	69
Inimă însângerață.....	70
Și voi.....	71
Ziua în care vom muri.....	72
Divorț de tine însăși.....	73

2. CERERE ÎN CĂSĂTORIE

Nicio zi fără tine.....	75
Iubita mea a luat forma mâinilor mele.....	76
La Plăcinte.....	77
Draga mea.....	78
Uneori aș vrea.....	79
Hibernare în doi.....	80
Cerere în căsătorie.....	81
Din jos de castel.....	82
Drum către tine.....	83
Cântec de iarnă.....	84
Cântec de dragoste.....	85
Cântec dobrogean.....	86
Glasul iubitei mele.....	88
Mic cântec de dragoste.....	89
Vino cu mine!.....	90
Câte-n lună și în stele.....	91
Flori pentru Prințesa Prințeselor de Hârtie.....	92
Omuleți de plastilină pentru iubita mea.....	93
Măgura Codlei, Dragosteia mea.....	94
Cristina Dicusar`.....	95
Așa eram.....	97
Așa-s acum.....	98